

Spaans samenvatting Lejos de casa : weg van huis

1:

Het begon allemaal op woensdag, 12 mei. drie dagen vóór de San isidro, de beschermheilige van madrid. een partij die een week en een half, meer of minder, met dans en entertainment elke avond duurt. Duizenden bewoners zijn zeer laat in de straat. En er zijn mensen en lawaai overal, maar vooral in het midden. Daarnaast houdt niet van mij, de festiviteiten. Dus dat jaar die ik besloten had om te gaan een paar dagen vakantie. Deze woensdag, 12 mei, was hij te vertrekken. Ik besteden de hele week in menorca. in mei is een goed moment: weinig toeristen en, zeker genoeg goede tijd. Ik wilde genieten van de zon en helemaal niets. Gewoon ontspannen. Neem een pauze en goede romans pr te lezen. Maar het niet kon worden. In het detective bureau hebben we niet veel werk normaal. Maar, wanneer ik wil op vakantie te gaan, dingen ingewikkeld. Deze woensdag, mei 12, één dag voordat ik ga naar menorca, ging de telefoon. Ik heb gehoord dat Margaret, secretaris, de telefoon pakte. Ons kantoor is zo klein dat je alles hoort. - Ja, ja, een ogenblik alstublieft. Gebeurde. Hoe zeldzaam! Het was niet tony, de vriend van margarita, dacht ik. Hij noemt elke dag, drie of vier keer. -lola, een oproep tot u. een dergelijke maria jose pancho, of iets als goed. -lola? -Ja me vertellen. Kijk, ik niet weet als je mij herinneren... mijn naam is maria José sancho. We ontmoetten tijdens een diner aan huis van Alberto Sanjuán. -ah ja. Maar het was niet waar: niet onthouden. Maria jose de sancho. Ik heb zeer slechte geheugen voor namen. We hebben een probleem en ik wilde met je praten. -dringend? - Ja, zeer urgent. Tot ziens op mijn vakantie in menorca. Ik ben zeker dat was een nieuwe thuis voor het Agentschap. -willen komen om me te zien vandaag? -Ik vroeg zonder op zoek naar. -Ja, nu, als het kan worden. -eens. heb je het adres? -Ja, alberto mij heeft gegeven: Alcalá, 38, geen? -nauwkeurige - ik ben niet erg veel. Kom ik in twintig minuten. -Oke, tot nu toe. Het leek echt zeer urgent, dringender dan mijn verlangen om te vertrekken van madrid en de zon te nemen.

2:

Maria jose sancho was een vrouw van ongeveer veertig-iets jaar. hoog, met grijze haren, en vol van persoonlijkheid. dan ik het herkende. Hij kwam naar mijn kantoor, met een bezorgd expressie, en zei:-Kijk, ik ga direct naar het punt. -later. de mensen die rechtstreeks AC naar de korrel, zoals ik dacht. en hij begon uit te leggen het allemaal. -werkte samen met de penalbina vereniging. is het een arbeidersklasse wijk,

weet je? Sluit aan het Park van san isidro. in de vereniging hebben we een hulpsectie aan buitenlandse werknemers. Er zijn nu veel

een hulpsectie aan buitenlandse werknemers. Er zijn nu veel immigranten: Afrikaanse, Zuid-Amerikaanse, Polen hebben vele problemen, zoals u zich kunt voorstellen: huisvesting, werk problemen... enkele vrijwilligers geven Spaanse klassen, wij helpen hen met bureaucratie en dat alles. een van de buitenlandse jongens, nu... goed samengevat, op zoek naar de politie. en we willen u helpen. Wij zijn volledig overtuigd dat om het even wat niet gedaan. Waarom moeten we een prive-detective. -Wat is er precies gebeurd? -humberto salazar, genaamd de jongen. Het is een Colombiaanse. Zondag, was humberto te zien van een voetbalwedstrijd. Er zijn in onze buurt. Hij had een discussie met een paar skinheads district ook. iedereen kent ze. ze zijn zeer gewelddadig. de waarheid is dat ik niet weet hoe het allemaal begon. alleen weten wat zij bespraken, hij werd beledigd... de typische. - en waarom de politie gezocht? -Nee, Nee, wat gaat. Het is veel ernstiger. de volgende dag, in het Park van san isidro gevonden onbewuste een van de hoofden geschoren. een dergelijke antimoon sanchez. de tijger heet. Hij is de leider. Het is nu in het ziekenhuis, op 12 oktober. -Het is een ernstige zaak? -zeer ernstig. Het is in een coma. Ze gaf hem een klap op het hoofd. zijn vrienden zeggen dat het was humberto. en humberto is dood eng, denk ik. en dus het is gegaan. - en weet niet waar het is? -Nee, geen idee. Het heeft verborgen. Het heeft desaprecido. Humberto is een zeer rustige vent, zeer goed persoon. Hij is niet geweest. ons veilig blikken. Hij is niet in staat om te doden een vlieg. -buf... wat ingewikkeld... -murmuré ik. - en de politie zeggen? -je weet hoe ze zijn... Houd niet van buitenlanders. Daarnaast, nu, zijn met de Colombianen bijzonder moeilijk. Ik keek naar maria Joseph en vroeg hem: je bent een leraar. is het niet? -Ja, het is zeer merkbaar? - beantwoordt haar glimlachen. -een klein beetje. -is dat je een detective - grapte ze.

3;

Maria José en ik aten een broodje op de hoek bar en we zijn nog steeds te praten over een beetje. We spreken van de problemen district, racisme, van hun werk... toen ging ik, u aan de vereniging van de buurt. Daar ontmoette ik Elijah, felix en mohamed. Elias had bijna zeventig jaar, was vet, rustig, en zeer langzaam sprak. Het was een oude Republikein, die, na de oorlog een paar jaar in Frankrijk gewoond. Hijzelf. Wanneer u jong was, migrant, zo veel Spanjaarden. Elia was zeer vriend humberto, de Colombiaanse man.'Ik houd van werken met

buitenlanders, met immigranten. Ik weet hoe het is om ver van huis te leven, daar alleen zijn.'

'Ook leerde ik daar Félix kennen, de Spaans leraar. Ik was studente in Filologie, op de universiteit, maar hij was niet erg goed in het geven in Spaans les.'

'Het is erg moeilijk... Weet je? Ze vroegen me dingen waar je nooit aan denkt. Bijvoorbeeld, 'waarom zeg je "estoy contento" i.p.v "soy contento"?' Maar waarom? Omdat het heel interessant is... Ik houd er van.'

Ik dacht dat ik niet wist waarom ze estoy contento in plaats van soy contento. Mohamed was een van de buitenlanders van de vereniging. Hij keek ons geconcentreerd aan om ons gesprek te kunnen volgen.

'Spaans... Erg moeilijk. Maar Felix hele goede leraar.'

Félix lachte gelukkig. De drie, Elías, Félix en Mohamed, kenden Humberto goed. Ze waren, net als María José, zeer bezorgd.

'En waar denken jullie dat hij nu is?'

'We weten het niet. We hebben het aan al zijn vrienden gevraagd, de andere Colombianen die hier komen... -verklaart Elías-. En niemand wist iets, niemand heeft hem gezien.'

'Laura weet iets, denk ik' zegt Mohamed

'Laura? -vroeg ik- wie is Laura?'

'Een meisje uit de buurt, Spaans. De laatste tijd komen ze bij elkaar. Tegen mij wilde hij niks zeggen. Maar misschien wel tegen jou, Lola.'

'Waar kan ik haar vinden?'

'Op dit moment, normaal gesproken, gaat ze wat eten bij 'Mateo's', een pub hier aan de overkant.'

'Uy, ik ga. Ik heb les met polen... En de Preterito perfecto word ons uitgelegd.'

'En dat is?' -vroeg Elías

'Anduve, anduviste, anduvo, het werkwoord ander bijvoorbeeld.'

'En wat is het?'

'Dat is wat ik moet uitleggen: wat het is.'

'Wat zeldzaam! Anduve, anduviste... Ik zeg dat nooit.' -zei Elías.

Ik ga weg: ik wilde wat eten bij 'Mateo's' en Laura vinden.

om twee uur in het Plaza Mayor. Elisenda heeft veel persoonlijkheid, weet je?' 'Ja, dat kan ik me voorstellen. Deze schattige... Maar is de broek die je hebt niet een beetje aan de kleine kant?' zei ik terwijl ik probeerde niet te lachen. 'Ik heb hem gehoord en ze hadden hem niet meer in mijn maat.' 'Wat je allemaal niet voor de liefde moet doen.' zei ik. 'Hee, het is niet zo slecht...' Paco heeft geen complex. Het is een gelukkige man.

4:

Bij 'Mateo's' vroeg een ober waar Laura was. Daar was ze, alleen aan de bar. Ze was een meisje van 18 jaar, met bruin haar, kort, en met hele grote ogen. Ze droeg een leren jas, jeans en rode lippenstift. Ze leek erg verlegen. Ik benaderde haar en zei:

'Kijk, ik heb iets over Humberto.'

En ik gaf haar een briefje dat hij geschreven had. Laura keek me aan met angst.

'Nee..., ik ben niet van de politie. Rustig. Ik wil hem alleen helpen.'

Ze bewaarde het briefje. Dat wil zeggen, dat ze wist waar Humberto was.

Het briefje zei: "Humberto: als je hulp wilt, moeten we praten. Als je je verbergt, denkt de politie dat je schuldig bent. Morgen zal ik bij de bar 'las Vistillas' staan om 11 uur. Een vriendin."

Laura lachte verdrietig naar me. Ze legde me uit dat haar ouders niks over Humberto mochten weten.

'Ze willen niet dat ik omga met een buitenlander. En nu met deze puinhoop... Help hem alsjeblieft. Houd de politie tegen.'

'Rustig. Alles wordt opgelost.'

5:

Het was al 7 uur s' avonds. Ik was erg moe en ging naar huis. Het was moeilijk om het Plaza de la Paja te bereiken, daar woon ik. Er waren veel mensen. Gelukkig ging ik met de motorfiets. De terrassen van de cafés waren levendig en de muziek kon je horen. Er was een traditionele danswedstrijd. Het was een plezierige avond maar ik was te moe om nog iets te doen. In de gang van mijn huis trof ik Carmela aan, mijn buurvrouw en vriendin. Ze droeg een prachtige zwarte Manila sjaal

mijn buurvrouw en vriendin. Ze droeg een prachtige zwarte Manila sjaal met voegels en bloemen in allerlei kleuren. -Wat zie je er mooi uit Carmela! -Waar heb je die sjaal vandaan? Hij is prachtig. - Een bewonderaar heeft hem gegeven, vele jaren geleden. De jonge Carmela werkte in een theater. Nu ongeveer 60 jaar later. Is ze een erg goede vriendin van me en een erg goede kok. Ik was erg moe of ik voelde me eenzaam dus ging ik mee naar het huis van Carmela. -Mag ik komen?: vroeg ik. -Ja, maar niet onbelangrijk is dat ik nog voor een ritje ga. - Heb je gegeten? - Zin in wat gekookt Madrileens eten? -Je lijkt moe. Mmmm eten! Ik kon niets meer zeggen. Ik ging naar het huis van Carmela en heb wat gegeten. Bijna zonder iets te zeggen kreeg ik twee borden met eten. Toen heb ik de zaak van Humberto uitgelegd en waarom ik er niet was in Menorca. - En om nog wat te doen zullen we eventjes dansen op het Vistillas. Wat denk je? 'Eh, Carmela... Ik ben gewoon dood, weet je nog?' Maar ik kon geen nee zeggen: Carmela en ik gingen naar Fiesta Mayor. Sommige chulapos en chulapas liepen richting de Vistillas.

6:

Ik belde mijn partner heel vroeg donderdag. We hadden een bijeenkomst in het kantoor om 9 uur. Ze komen vaak te laat. Daar wachtte enkele verrassingen op mij. De eerste verrassing was Paco. Paco is een van mijn partners. Hij is een beetje kaal en mollig, maar wel een echte Don Juan (womanchaser). Die dag kwam de goed geklede Paco uit Madrid naar het kantoor. 'Oh jee. Maar waar ga je heen' vroeg ik lachend. 'Het is een lang verhaal.' 'Hoe heet ze?' In de verhaaltjes van

Paco is er altijd wel een vrouw. 'Elisenda.' 'En waar komt Elisenda vandaan?' Paco's specialiteit was het versieren van buitenlandse vrouwen. 'Venezolana. Elisenda wilt meedoen aan een wedstrijd voor chulos en chulapas (vrouwen met een traditionele jurk uit Madrid). Het is vandaag

7:

In h7 praat lola met humberto over dat hij niet terug kan naar colombia en dat zijn broer is doodgeschoten en dat het moeilijk is voor een buitenlander om in spanje werk te vinden enzo, zo gaat Humberto schuilen bij Carmela.

8;

leest humberto in de krant dat die skinheads zijn aangevallen door hem en dat de politie hem aan het zoeken is

9:

Het eerste wat ik nodig had, was meer informatie. Ik herinnerde me Paulino Quijano. Arme Paulino! Het was een oude vriend van mij. Hij werkte bij de politie, op de afdeling informatie. Hij was jaren

wonkte bij de politie, op de afdeling informatie. Hij was jaren smoorverliefd op mij geweest. Ik gaf hem nooit veel aandacht. Maar hij hielp me altijd wanneer ik hem nodig had. Dus besloot ik hem te bellen. 'Paulino. Ik moet een paar dingen weten.' 'Natuurlijk help ik je, zoals altijd.' 'Goed, als je wilt, afgelopen dagen...' 'Ik wil geen hypocriet zijn. Wat wil je weten? Kom op, vertel het me.' 'Wat weten jullie over een aanval op de huid, een skinhead? Een dergelijke "Tigre". En weten jullie in het algemeen iets over een skinhead uit Peñalbina. Je weet wel, de wijk in de buurt van het San Isidro Park.' 'Geef me een paar uur. Zal ik je rond 4 uur bellen?' 'Dankje Paulino, je bent een held.' 'Voor jou doe ik alles, dat weet je. Bijvoorbeeld een bank beroven.' 'Paulino, je bent een politieman.' Paulino had een goed gevoel voor humor. Om 4 uur in de buurt van de vereniging strafrecht van Peñalbina belde ik Paulino. 'Ik heb een paar interessante dingen gevonden. Noteer ze maar. Ten eerste: de zaak wordt geleid door Inspecteur Gil.' 'Vertel het me niet!' zei ik boos. 'Vind je het niet leuk?' 'Ik vind het vreselijk. Het is een macho. En een racist.' 'Ja, dat kan wel. Nog een ander ding. Ze denken hier dat de "Tigre" en een vriend een paar dagen geleden een winkel hebben beroofd op de hoofdstraat (Calle Mayor). Ze hebben 350000 pesetas (geld) en een goede collectie schijven meegenomen. 'Heel interessant.' zeg ik. 'In het ziekenhuis hebben ze gezegd dat de "Tigre" erg dronken

was.' 'Oke.' 'Zullen we vanavond samen dineren?' vroeg Paulino aan mij. 'Euh...' 'Ik begrijp het al, je bent mijn onmogelijke liefde.' 'Niet zo overdrijven. Ik ben een puinhoop. Ik kan niet koken. Ik zal je een keer bellen en dan drinken we wat samen, oke?' Na het gesprek praatte ik nog even met Elías en Mohammed. Er was geen nieuws dus besloot ik naar huis te gaan.

hoofdstuk 10

's Avonds hadden mijn collega's en ik afgesproken om naar La Predara de San Isidro te gaan. Ik wilde de skinheads benaderen en had een heel goed idee bedacht. Ik zocht een oude militaire jas van mijn vader. Ook vond ik een paar laarzen en een sjaal van Real Madrid van mijn opa. Voor vertrek ging ik naar het huis van mijn vriendin Carmela. 'Lola, waar ga je heen? Ben je gek geworden?' 'Carmela, ik moet werken.' 'Het is die baan van jou, ik weet het niet.' 'En Humberto?' 'Goed. Vandaag heeft hij twee gerechten van pensen uit Madrid op.' 'En heeft hij het overleefd?' 'Haha, ja. Tot ziens en wees voorzichtig. Ik zal het diner bereiden: een paar bonen met worstjes. Deze jongen houdt van eten.' 'Carmela, doe me een plezier en doe voor niemand de deur open. Ik denk dat Humberto in gevaar is.' 'Geloof me. Na de oorlog werkte ik voor de Britse inlichtingendienst.' Carmela kennende, sprak ze de waarheid.

hoofdstuk 11

Rond 11 elf uur 's avonds stonden we allemaal in positie bij de buurtvereniging van Peñalbina. Paco, mijn partner, en zijn vriendin Elisenda waren gekleed als chulos. Ook Miguel, mijn andere partner, en zijn nichtje uit Argentinië waren er. Heel knap, natuurlijk. Ze gingen samenwerken met de meisjes. Bij de buurtvereniging waren ook Elias, Maria, Jose, Felix, Mohammed en alle andere Spanjaarden en buitenlanders. Mijn kostuum werkte erg goed, niemand herkende me. 'Kijk daar zijn ze.' zei Elias en wees naar de vrienden van de "Tigre". Het was een groep van ongeveer 10 skinheads, met de klassieke kenmerken: kort of geschoren haar, opgerolde broeken met bretels, militaire kleding, grote laarzen en fascinerende symbolen. Plotseling kwam er iemand aan op een grote motorfiets. 'Wat een motor heeft die Jetas!' zei Elias. 'Wie is dat?' 'Jetas is de beste vriend van de "Tigre".' ik ging naar de plek waar de skinheads stonden. Ik begon met een van

hen te praten, hij heette Andres. Hij leek erg verlegen, maar na een liter bier begon hij te praten. Het was een merkwaardige man, hij had een baby gezicht en hij schilderde neo-nazi's.

12:

om 2 uur in de ochtend kwam ik weg, met Andrés, van de 'geschoren hoofden'. ze hadden te veel bier gedronken. Ken jij de Tijger? Ja, heel de wereld kent de Tijger. Ik realiseerde me dat Andrés zenuwachtig werd wanneer we over de Tijger spraken. De 'smeerder' die ik heb uitgelokt. neemt hij ons te grazen... Andrés blijft stil. Dat vond ik vreemd. Hij reageerde niet zoals ik had verwacht. Nemen we een ander biertje, collega?: stelde hij voor. Mijn intuïtie vertelde dat Andres iets wist. En mijn intuïtie laat mij bijna nooit misleiden. Ik moest het nog dronkener krijgen. Met veel bier legde hij het mij misschien uit. We zaten op een bankje en we namen nog een litrona. Ze waren er nu met drie omdat de meeste mensen weg waren gegaan. Op dat moment, op de straat rond het park, kwam de 'snuit' met zijn nieuwe motor. Walgelijke moordenaar mompelde Andrés. Ik was verlamd. Ik kon alleen maar hoe en wat zeggen. Dat varken, tegen hem kan ik het zeggen, dat de aantekening legaal is. Maar dat is geheim. En hij had me zegt alles uit te leggen. Iedereen vertrouwde me uiteindelijk. André had de Tijger me zijn vriend de 'snuit maandag 'avond erg laat gezien. Ze waren alleen en erg dronken. Ze begonnen dingen te bespreken en de 'Snuit' gaf een por aan de Tijger. Die op de grond viel en bleef liggen. De 'Snuit' gaf hem een trap, pakte zijn jas en liep weg. Ik weet niet of de 'Snuit me zag maar hij maakte me bang. Nu wist Andrés niet wat hij moest doen. Ik was bang voor de 'Snuit'. Waarom zijn er 'Geschoren Hoofden', Andrés? Omdat we daar van houden. Weet je het zeker? Andrés beantwoorde me niet meer. hij was gaan slapen. dat is ook goed.

13:

Op vrijdag ging ik naar het ziekenhuis, 12 oktober. De 'tijger' was niet langer in de ICU en was niet moeilijk om te vinden in uw kamer: een nationale politieagent zat bij de deur. Huilend legt hij me uit dat ik de zus van de tijger ben. Ik gaf hem verdriet en hield me in. Soms denk ik dat het moet actrice en niet detective. de tijger was helemaal stil. Hij was een lange, sterke type en een lelijke basante. in je gezicht niet geen uitdrukking, maar had open ogen! Misschien kon ik communiceren met hem... Ik ga dicht bij het bed zitten.

Hallo! zeg ik. De tijger reageert niet. Ik, heel langzaam, u uitleggen: niet is als je mij hoort, maar... Kijk, ik weet dat het gebeurd is, wie u het heeft gedaan. Ik ga iets vragen. Als u wilt beantwoorden 'ja', sluit je ogen eens. Gaat u akkoord? En Tiger sloot zijn ogen langzaam. Begreep je mij? Probeer om te kalmeren en rustig te blijven. Is het de Jetas geweest? Tijger keerde terug naar mij met zijn ogen dicht. Dank u. Ik verliet de kamer. In de gang vond ik een oude bekende: de inspecteur Gil. Man! Bent u mevrouw Lola Lago? Wat kom je hier doen? U bent toch niet aan het neuzen op kwesties van politie, toch? Nee, ik niet, dat... helemaal niet. Ik ben gekomen om een zien familielid te zien.

Een neef. 'Hebben ze het geopereerd, blindedarmontsteking?' Ah, heb ik het begrepen? - hij zei het! niet te geloven! een woord- en dat tegen u in de kamer van de tijger? van vista?

-Nee, Nee, ik ben de verkeerde kamer.

Maar Gil niet dacht ik.

want vergis je niet zei Gil.

-Ik zei dat de ironie zaak een zaak voor de politie is. En bovendien, alles is heel duidelijk. We hoeven niet een prive-detective.

-Ach, ja? Deze all-clear?

-lichter dan water, Miss: dat Zuid-Amerikaanse gedaan, en nu dit.

Logisch: de inspecteur Gil was erg blij met het geval. Detective vrouwen of buitenlanders een hekel aan.

Arme Humberto... Ik had dat bewijzen tegen de 'karavanen'. Dringend.

14:

Vanaf het ziekenhuis ging ik naar het huis van Carmela. Daar waren ze met z'n tweeën, Carmela en Humberto. Wat is er met je? heel goed. Omdat Humberto niet uit de straat mag verveelt hij zich, ik heb mijn oude gitaar uit de kast mee genomen. En hoe goed zingt deze jongen! Hij zingt als een engel. En weet je de nummers van mijn tijd: Bolero's en dat alles. Het duurt meer dan duizend jaar. Humberto glimlacht schuw en vraag mij: iets nieuws? Ja, veel nieuwe dingen: ik weet wie het gedaan heeft. Echt? Als dat mijn Lola is... het is geniaal. Het is beter

gedaan heeft. Luit! Als dat mijn Lola is... het is genaai. Het is beter dan het programma in Colombo op de tv. Ik vertelde Carmela dat ze altijd zo objectief met mij is. Maar nog niet alles is opgelost. Ik moet bewijsstukken en getuigen zoeken. Toen belde ik María José en vertelde haar een beetje van het verslag.

15:

De 'geschoren hoofden' van Peñalbina gingen iedere avond naar een bar genaamd 'Kadenas. Dat had Andrés mij verteld. Ik heb besloten om op te treden. Ik zei niets tegen Paco en Miguel. Ik treed liever alleen op. Ik ging naar huis op me voor te bereiden, Ik nam een blonde pruik, Marilyn Monroe stijl, zeer rode lippen en een erg sexy zwarte jurk. Ik wachtte tegenover de bar. Om 11 uur kwam hij en begon ik hem te volgen. Mijn plan was om met hem te praten. Een mooi dom plan, trouwens, de 'snuit' is niet iemand waar overeenkomsten worden mee besproken. We liepen ongeveer tweehonderd meter. de voor- en achterkant. Toen liepen we in een donkere verlaten straat. Er was helemaal niemand. Alleen onze voetstappen waren te horen. Ik moet bekken dat is een beetje angstig was. Ik ben niet Colombo. Plotseling draaide de 'snuit' zich om. En pakte hij een mes uit zijn leren jas. Hij keek me aan met zijn doorgedraaide ogen en zij: Wat wil je? Waarom volg je me?

Wie? Ik? Ik had bijna geen stem. (Lola) 'Ik volg u niet'. (de snuit) Ik ken jou. Ik heb jou hier gezien, met de rode die van de vereniging. Toen zette hij het mes in de nek. Maar hij had geen tijd om iets anders te doen. Vanachter de vuilnisbak kwam Paco, mijn collega. Om de hoek kwamen Miguel, Felix, Mohammed en María José van de Vereniging. Ze kwamen vanachter een kiosk. Vanuit de ingang van een huis, aan het einde, kwam Elías. Samen namen ze de 'snuit' gevangen.

Schatje, denk je nou echt dat we jou alleen zouden laten?: zei Paco. Roep de volgende keer naar Gil alsjeblieft. Vervolgens viel ik flauw en viel ik op de grond. Eigenlijk ben ik geen Colombo. Hij viel niet flauw nadat hij schuldig werd gevonden

16:

Op zaterdag kwam iedereen naar het detective bureau. Het nieuws was al in de pers. Kijk, Ze zeggen ook dat de 'Tijger weer bij kennis is. Hij heeft met de politie gesproken en heeft mijn theorie bevestigd. Hij legde het uit met de krant bij zijn hand. En wordt de 'Snuit' nog steeds vastgehouden? Ja hij heeft bekend. Goed, Maar nu kunnen we eindelijk naar het festival gaan.

Zien we je vanavond op de 'weide': stelde Paco voor. En nu, gaan we het vieren met de mensen van Peñalbina: zei Miguel

De zaterdagavond gingen we met z'n alle naar het Festival, Het bureau, Carmela en de leden van de Vereniging. Ik stelde Elías voor aan Carmela. De twee vinden elkaar leuk en dansden heel de avond. Sinds die dag zijn ze samen en stel. Ik denk dat ze voor de helft in de liefde geloven. Humberto en Laura, zijn vriendin, waren gelukkiger dan ooit. Zelfs de ouders van Laura namen een paar biertjes met zijn dochter en Humberto. Félix gaf heel de nacht uitleg over grammatica en fonetiek aan Mohamed. het eelt van de Madrileen, het eelt. het eelt. Nee,Nee! met haar, Kijk.. de taal is zo. Ik nam een paar biertjes met María José, die me v. el interessante dingen uitlegde van de wijk en van de buitenlandse werknemers. Ook heb ik een beetje met Humberto gepraat: hij vertelde me dingen over Colombia en over de problemen van het land. Op een gegeven moment zag ik een jongen voorbij lopen. Hij had voor mij een zeer bekend gezicht. hij had het gezicht van een kind. Hij had erg kort haar, maar hij droeg geen leren jas, geen fascistisch symbool. Was het Andrés?

